

DOBRY PASTYŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru
za dobrovolný příspěvek

**Martin Litomiský
se s námi loučí.**

Úvodník

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Mt 11, 28-30

Milé sestry, milí bratři a přátelé,

Pán Ježíš nabízí odpočinutí a ulehčení. To je jistě lákavé a bezpochyby potřebné. Vždyť máme za sebou dlouhou dobu únavné nejistoty z různých omezení, z toho, co se ještě může a co už ne a na jak dlouho to všechno. Žili jsme s malou možností cestovat a navštěvovat se. To působí tíseň a vleklou únavu. Ale začíná léto, doba prázdnin a dovolených. Přitom uvolnění mnohých omezení, takže můžeme volněji cestovat, i když ne zcela bezstarostně, uvolnit se a nabrat síly. Je to dobré a je to důvod k vděčnosti. Užijme těch možností, jak to lze. Potřebujeme to pro zdraví těla i duše, také pro dobré vztahy v rodinách a mezi přáteli.

Jenže to ulehčení nabízené Synem Božím znamená ještě něco k tomu. Přijmout jeho jho, jeho tichost a pokoru. To je v rozporu s úsilím většiny našich současníků.

„Zase snad nějaká omezení a tíseň? A ještě o dovolené?!“

A přeci je to jediná cesta, kterou šel Pán Ježíš Kristus. Od něho se máme učit, abychom našli odpočinutí svým duším. Budeme v menšině a možná budeme leckomu připadat podivně, a přeci to jho a břemeno, tichost a pokora není zatížení a pouto, ani směšné znevýhodnění, ale svoboda a vítězství. Ježíšovo jho, které nám nabízí, totiž představuje jeho lásku k nám, tu lásku, kterou smíme a máme sdílet mezi sebou. Jeho láska mezi námi přináší občerstvení duším, odpočinutí od břemen a chuť si navzájem ulehčit. Oproti těm, kdo hledají bezuzdnost, máme hodně navíc. Kristovo jho je láska, tedy netlačí, ale povznáší.

Přeji Vám všem radostnou dovolenou plnou Boží lásky. Pokoj Vám.

Martin Litomiský

Rozloučení faráře Martina Litomiského

Setkal jsem se s otevřeností a živostí. Díky.

Milé sestry a milí bratři,

můj čas v Krnově se naplňuje, pomalu přichází čas loučení. Ještě tu jsem do konce srpna, ale až bude vycházet příští číslo Dobrého pastýře, už budu, dá-li Pán, v Náchodě, kde mám duchodový domeček.

Když se ohlédnu zpátky přes ty tři roky, vidím hezký sbor, kde jsem byl, jak to vnímám, rychle přijat. Jsem rád, že jsem Vás poznal, hned od začátku jsem se mezi Vámi cítil dobře. Setkal jsem se s upřímnou otevřeností a také s živostí, která není všude běžná.

Nová pro mne byla páteční modlitební setkání – to je v našich sborech neobvyklé, tedy zajímavá a užitečná zkušenost. Živé a přitom otevřené projevy víry jsou mi teď mnohem blíží než dřív, protože jsem je u Vás vnímal a vnímám jako zcela přirozené, upřímné a přátelské. Narozdíl od některých zkušeností z minulosti. Díky za to všechno, jsem o další zkušenosti bohatší. Rád se o ně podělím jinde.

V novém místě se chci samozřejmě zapojit ve sboru a chci sloužit jako výpomocný kazatel. Hodlám také cestovat, takže se pravděpodobně

ještě uvidíme. Leccos je ještě otevřené, možná budu sám překvapen, čemu všemu se ještě budu věnovat.

Přeji Vám všem spolu s přicházejícím bratrem farářem Štěpánem Jančou plnost Božího požehnání, vše dobré a ještě lepší do příštích dnů a let. Rád na Vás budu vzpomínat.

Martin Litomiský

Ohlédnutí za službou bratra faráře Martina Litomiského

V září 2018 přišel do našeho sboru na tři roky nový farář, Martin Litomiský. Přišel z nádherné a poněkud drsné Vysočiny, z Veselí u Dalečína. Je to vesnice na kopci nad Vířskou přehradou, kde je nevelký tradiční sbor s malým kostelem. Náš sbor má docela jiný charakter, tady nějaká tradice moc nezakořenila. Pro Martina to byla velká změna.

Tři roky utekly jako voda.

Z toho polovina této doby byla poznamenaná protokolovými opatřeními. Tak se stalo, že i Martin Litomiský musel v posledních měsících kázat v prázdném kostele, když připravoval předtčené bohoslužby. Rozhovory s lidmi dělal jen telefonicky. Nejvíce oslovoval členy sboru skrze svá kázání či zamyšlení nebo vyučování na biblických hodinách a hovorech o křesťanství.

Nyní bratr Martin odchází do důchodu. Koncem prázdnin se stěhuje do Náchoda, kde bude bydlet v malém domečku po prarodičích. Moc mu přejeme, aby ho Pán Bůh provázel. Věříme, že i tam využije svoji schopnost formulovat myšlenky v rozhovorech s lidmi, které mu Pán Bůh posle do cesty, a dobrou zprávu o Boží lásce v Ježíši Kristu ponese dál i jako důchodce.

Jiří Marek st.

Abych se stal farářem, mě nikdo nepobízel

• 2003 vánoční hra „Vlak do Betléma“, Aleš v roli strojvedoucího

V posledních letech vychází z naší teologické fakulty opravdu velmi málo mladých lidí, kteří by chtěli sloužit jako faráři na některém sboru. Jeden z toho mála je syn našeho bývalého faráře Radovana Rosického – Aleš.

Aleš vyrůstal tady v Krnově, pak se oženil, dokončil teologické vzdělání, nastoupil jako farář v západních Čechách v Teplé u Mariánských lázní a stal se otcem syna Michela. Zvládnul toho hodně, co říkáte?

• Aleši, při pohledu do sborového alba vidím, že

ti bylo deset let, když jste se nastěhovali do Krnova. Odkud? Byl to pro tebe velký šok - být přesazen do úplně jiného prostředí? Změna školy, kamarádů....

To už je nejspíš úděl farářských dětí. A popravdě to nikomu nepřeju. Měnit vazby, když je člověk dospělý a zvyklý na změnu je něco jiného, než stěhovat se v deseti letech. Stěhovali jsme se z Oder. Bylo to tehdy pro mě dost náročné, hlavně ve škole. Do páté třídy jsem najednou začal chodit úplně někam jinam. Tehdy byl v Krnově první stupeň 5.ZŠ na Albrechtické uli-

ci za mostem a na některých plotech byly vidět ještě nánosy z povodní. Musím však říci, že jsem si alespoň zpětně uvědomoval jistou podporu a přijetí ve sboru, a to zvláště od lidí v mém věku, za což jsem byl potom vděčný.

• **Ve škole se objevil nový kluk. Nebyl jsi terčem posměchu jako synek faráře?**

Vzpomínám na jeden nepříjemný zážitek, když jsem chodila na základku do sedmé třídy. Úplně celá třída se mi smála, že chodím do kostela: „Souško, ona věří v Boha.“ Sou-

• 2010 konfirmace – Aleš Rosický, Patrik Jordanov, Daniel Zmrzlík

družka učitelka stála a nic neříkala. Po nějaké době řekla: „Děti, nesmějte se jí.“ - „Nevadí mi to,“ odpověděla jsem. Když se děti smály dál, řekla učitelka: „Nesmějte se jí. Ještě ji v tom přesvědčení utvrzujete.“ Chudák soudružka. Možná taky nevěděla jak zareagovat, aby ji nevyhodili z práce. Takové situace mě moc netěšily.

• **Ty jako syn faráře jsi určitě hodně vyčníval.**

Byl jsem v té době spíš taková tichá myška, ačkoliv se to někomu může zdát zvláštní. Někdy posměch tam asi byl, ale nemůžu říct, že jsem nějak zvlášť vyčníval. Měl jsem od ostatních určitý odstup, ale našlo se tam pár lidí, kteří mě brali mezi sebe a se kterými jsem si celkem rozuměl.

• **Když se ohlédneš zpět na své dětství a mládí, můžeš nám říct, co se ti nejvíce líbilo (nebo také nelíbilo) tady v Krnově?**

To se dělá dost těžko. Ne snad proto, že bych neměl na Krnov milé vzpomínky, ale spíš proto, že mi to připadá ještě nedávno, kdy jsem se

tam za rodinou vracel ze studií. Takže si neumím úplně oddělit, co se mi líbilo či nelíbilo dřív a co až potom. Několik takových vzpomínek ale mám. Hodně tehdy pro mě znamenal Tensing. Tam jsem (kromě mládeže) našel lidskou oporu a mohl tak svobodně vyjadřovat své emoce. Později mě pak mrzela zpráva, že už v Krnově Tensing skončil. Musím také říct, že jsem si Krnov oblíbil i jako město. Přímou v něm a v jeho blízkém okolí je mnoho krásných míst. Rád vzpomínám na procházky a projíždky kolem řeky Opavice.

• 2014 vánoční hra o králi Davidovi – Aleš, Jan Maláč, Standa Rosický

Tam jsem si vždycky dokázal vyčistit hlavu. A taky je překrásný výhled z farního balkónu na evangelický kostel, z rozhledny a kostela sv. Martina na město. Moc hezké je místní kino - opravdu unikát. Jen jedna věc se mi v Krnově nelíbila. Moc tam fouká. ☺

• **Jistě jsi na svém otci pozoroval, že povolání faráře je hodně náročné - pokud se plně nasadí do služby. Náročné na čas, pracovitost, výdrž a vyžaduje také velkou dávku pokory a trpělivosti. Jak se stalo, že ses rozhodl pro tak nesnadnou cestu? Slyšela jsem, že děti farářů mají plné zuby života na farech.**

Nemůžu říct, že bych měl nějaký větší vhlad do všech aktivit, které táta v Krnově dělal. Asi jsem nad tím nikdy moc nepřemýšlel. Co všechno obnáší farářská práce, zjišťuji spíše až během té vlastní. Také jsem slyšel, že některé farářské děti to mají náročné, ale jsou i jiná povolání, kde děti „trpí“ částečnou absencí rodičů. Myslím, že někdy ještě mnohem více

● 2017 svatba – Aleš Rosický a Rut

než ve farářských rodinách. Může to být i trochu výhoda, když má jeden z rodičů flexibilní zaměstnání. Ale ptala ses na mé vlastní rozhodnutí. Tátovo povolání mi hlavně ukázalo, co to zhruba obnáší. Nikdo mě nepobízelo, abych se stal farářem. Dokonce jsem od toho byl i lehce zračován. Studoval jsem tehdy počítače na průmyslovce v Bruntále. A v té době jsem se trochu více zapojoval i do krnovské ekumeny. Vyprávěl jsem to už mnohokrát. (a po každé trochu jinak), ale na jednom setkání v Armádě Spásy jsem si to nějak více uvědomil. Chtěl jsem místo práce na počítači pracovat s lidmi. Byl jsem mladý a zapálený a taky naivní, ale možná právě to bylo tehdy potřeba. S tím ujištěním, kterého se mi dostalo, jsem pak podal přihlášku jenom na evangelickou teologickou fakultu, a tak to začalo.

● **Řekni, prosím, něco o své nové rodině.**

Všechno to začalo v roce 2014 na Vsetíně. Tam jsme se s Rut seznámili na festivalu United, kde jsme oba dělali

dobrovolníky a od té doby už se mě nezavíralo. V létě roku 2017 jsme se brali a přestěhovali jsme se do bytu v Praze, kde jsme necelé 2 roky bydleli. Já jsem tam pak absolvoval

● 2019 Instalace Aleše R. ve sboru v Teplé, otec Radovan pronáší biblický pozdrav

vikariát ve vršovickém sboru. Rut je z Těšínska a tak, když cestujeme za její rodinou, stále se na Slezsko vracíme. Předloni na podzim se nám narodil malý Michael a dělá nám velikou radost. A další Pán, další taková radost nás čeká na podzim.

● **Kde teď faráruješ a jak se Ti daří ve sboru?**

Bydlíme teď ve sboru v Teplé, ve kterém jsem již druhým rokem farářem. Popravdě to není úplně jednoduchá otázka. Celkově se tu máme dobře, máme krásné bydlení, zahradu a ve sboru se o nás moc pěkně starají. Na druhou stranu nás teď ale ochromila – podobně jako celou společnost – pandemie,

a tak balancujeme mezi online a normálním setkáváním a těšíme se, až to všechno skončí. Jinak máme ve sboru několik rodin s malými dětmi, takže tu máme navzdory všemu pěkně veselo.

● **Na závěr bych se chtěl zeptat, na jaký biblický verš jsi měl instalační kázání? Předpokládám, že je to jeden z veršů, který tě oslovuje.**

Byl to tento verš: „Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství“ (Mat 5,7). Krátce po tom, co jsme se do Teplé přestěhovali, jsme očekávali narození Michaela. Ještě jsme se však nestihli ani pořádně aklimatizovat a Michael byl na světě.

Bylo to tehdy náročné období a místní nás v něm podřelí a pomohli. Proto jsem kázal o milosrdenství.

Přeji i krnovskému sboru, abyste byli plni milosrdenství, a to ne jenom vůči farářům a jejich rodinám, ale vůči každému člověku. Děkuji také za všechno, co jsem od vás mohl přijmout, ať už šlo o nedělní školu, společenství nebo modlitby. Děkuji za rozhovor, pomohl mi osvěžit si vzpomínky na Krnov i na sbor. Všechny moc pozdravuji. Pán s Vámi! Aleš

Aleši, díky za čas, který jsi věnoval tomuto rozhovoru. Přejeme Ti, aby se Ti dařilo ve sboru i v rodině.

Tamara Maláčová

● 2019 podzim – rodina Rosických, Aleš otcem, manželka Rut drží syna Michaela

Na prvním apoštolském koncilu si vyšli křesťané z různých společenství vstříc

V patnácté kapitole knihy Skutků čteme o tom, jak bylo zabráněno roztržce napříč Kristovou církví. Nepřijetí pohanů do církve by mělo velké následky a přitom sjednocení tak rozdílných společenství vůbec nebylo samozřejmé. Vždyť Kristova církev byla původně výhradně židovská. Sám Ježíš se narodil a žil jako Žid, stejně tak všichni jeho učedníci. Všichni, nejen dvanáct apoštolů.

Když při seslání Ducha svatého byli osloveni lidé různých jazyků, byli to Židé z diaspory, případně ti z pohanů, kteří se k židovství zcela připojili. Mluvíli běžně řecky a užívali řecký překlad Bible – t.j. knih našeho Starého zákona. Jejich zbožnost byla spíše liberálnější než jejich souvěrců v Jeruzalémě, ale to nic neměnilo na jejich židovství. Dodržovali předpisy o jídle – nesměli jíst nic, co nebylo „čisté“ (košer), byli obřezáni, neměli se ani stýkat s pohany, například s nimi jíst u jednoho stolu. To je jen to základní. Šíření evangelia bylo původně omezeno jenom na ně. Křest setníka Kornelia a jeho rodiny apoštolem Petrem byl nečekaným průlomem, bylo třeba ho obhájit a byl ojedinělý.

Teprve Saul – Pavel byl Duchem svatým veden k tomu, aby zvěstoval Kristovo evangelium také poha-

nům, kteří se s židovstvím ani nesetkali, nebo jen velmi vzdáleně, nebyli obřezáni a neznali Zákon. A oni evangelium přijímali, byli pokřtěni, přijímali Ducha svatého, ale nebyli obřezáni. To byl kámen úrazu. Něco nevidaného, skandálního. Rozdíly mezi křesťanskými církvemi se proti tomu jeví jako maličkost. A přesto měly obě strany dobrou vůli, jejich zástupci se sešli v Jeruzalémě a hledali dohodu. Také ji, díky Bohu, našli. Shodli se, že i pohané jsou spaseni milostí Ježíše Krista. Měli se jen zdržet toho, co bylo obětováno modlám, požívání krve a smilstva. To bylo vše, byli přijati mezi křesťany, aniž by museli přijmout židovství.

Tato dohoda byla projevem veliké tolerance a ta-

ké byla zásadním krokem k tomu, aby se evangelium mohlo šířit dál po světě.

Tehdy si křesťané z úplně odlišného prostředí vyšli vstříc a navzájem se přijali. Pro nás je to osvobodivým příkladem k podobnému přijetí jiných. Samozřejmě si ponechme své způsoby víry, dokud jsou nám dobré a k užitku, ale neodsuzujeme ani nezlehčujeme jiné způsoby jiných křesťanů, vždyť oni jsou stejně jako my spaseni milostí Ježíše Krista. Shodné je milovat Boha ze všech svých možností a bližního jako sebe samého. Pomůckou může být 1J 4,7: „Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.“

Martin Litomský

Moje modrá svatba

se to zalíbilo. A když odpověděl, že zrovna hlídá dceru švagrové, která je autistka na úrovni dvouletého dítěte, zaujalo to zase mě. S podobnými lidmi jsem pracovala jako dobrovolnice ve stacionáři Benjamín.

Brzy přišla ta hezká chvíle - Jirka za mnou přijel. Bydlím se svými dcerami v malíčkém bytě, a proto můj nápadník našel ubytování u Káji Tylečka. O Vánocích jsme jeli Jirku navštívit na chalupu na Vysočinu. A představte si - tam mě Jirka požádal o ruku. Přinesl kytici červených tulipánů - že prý je jako Maruška

Milí přátelé, chtěla bych se s vámi podělit o zážitek, kterým jsem byla nedávno Pánem Bohem obdařena.

Bůh ví, jak velice jsem toužila po tom mít manžela a někomu patřit. S Jiřím - už mým manželem - jsem se seznámila přes Facebook. Začátky naší korespondence byly verše z Bible. Pak následovala moje informace: „Jsem křesťanka“. Jiřímu

z pohádky „O dvanácti měsíčkách“. Neměl to však tak jednoduché. Musel uhádnout hádanku. Trvalo tři dny, než přišel na správnou odpověď. Vylúštění hádanky: „bílý tulipán z písně Pár havraních copánků“.

Příprava na svatbu byla náročná. Co vše připravit? Kde sehnat pro mě modré šaty a pro Jirku modrý oblek? Vždyť je všude zavřeno! A tak jsme sháněli přes internet. Hlavním problé-

mem byla správná velikost. Několikrát jsem musela šaty vrátet. Konečně mi padly. A teď tu byl ženich. Týden před svatbou přišel poštou konečně Jirkovi oblek, ale byl malý. Modlila jsem se - druhý oblek přišel den před svatbou. Dovedete si představit mé napnuté nervy. V tom týdnu jsme ještě museli rychle domluvit varháníka, zpěváky, kteří by zazpívali písně se svatebním tématem, potvrzení o svat-

bě, aby mohla přijet moje sestra ze Slovenska (hranice byly kvůli covidu zavřené). Vrcholem všeho bylo, že večer přede dnem D Jirkovi uletěl krásný motýlek (na košili) z okna ven. Položila jsem ho na otevřené okno a on frknul a nebyl k nalezení.

Nakonec Pán Bůh všechno dobře vedl. Svatba byla moc hezká, radostná a požehnaná. I varhany krásně hrály (hrál Jirka Marek). A nejhezčí dárek? Věrka Wdóvková s Jiřím Markem mladším, Lidkou Hoferkovou a Svátou Chlápkem zazpívali nádhernou mou oblíbenou píseň: „Sáranská růže“. Nemělo to chybu.

Děkuji vám všem, kteří jste mi pomohli: sestře, že přes všechna omezení přišla do Česka, mé švagrové Petře Piatkové a Alici Hlaváčové za pohoštění a výzdobu svatební tabule, Ruth Višnyiové za poskytnutí nápojů ke svatební hostině, Pavle Vybíralové za výzdobu kostela, Martě Markové za hromadu chlebíčků, kuchaři Jaroslavovi Krčalovi za oběd, Kájovi Tylečkovi za to, že přijal Jirku pod svou střechu, Simoně Černochové za cukroví a dorty, kamarádce Bohunce Jersákové, která mi pomáhala vybírat šaty, Věře Markové, že sehnala fotografa a také lidi, kteří nám umožnili strávit odpoledne v jejich prostorách (KS Horova).

Ale ze všeho nejvíc děkuji moc, moc a moc Pánu Bohu, že to tak skvěle vedl.

Květen 2021
Kamila Černošlávková
Piatková

Pozdrav od Jožky Kubičkové

Touto cestou vyřizujeme vřelé pozdravy od naší sestry Jožky Kubičkové „všem křesťanům, které znám a mám tolik ráda. Jednou se zase všichni sejdem a už nebudeme nikdy rozdělení.“

Jožka Kubičková žije v Bruntále u své dcery. Nyní už jen leží a občas se probere. Patřila mezi věrné návštěvníky nejprve našeho sboru, pak od roku 1995 Křesťanského společenství, ale vztahy s naším sborem nikdy nepřerušila. Byla nadšenou křesťankou, modlitelnicí, vždy připravena komukoliv přinášet radostnou zvěst o Boží záchraně člověka.

Má 88 let a její čas se nachýlil. Při každém rozhovoru nezapomene zdůraznit, jak se těší na setkání s Pánem. To říkala se zářícíma očima již před 30 lety. Jožka občas vystupovala během bohoslužeb a chtěla všem říct, co jí Pán dal na srdce, aby nám vyřídila. Děla-la to ráda, pokorně a v tichosti. Jedno z posledních vystoupení měla během aliančního večera v roce 2018. Co tenkrát řekla, si přečtete níže. Je to oskenovaný lístek, který si od Jožky K. vyžádala a schovala Miluška Čičmanová a který nyní přinášíme a uveřejňujeme. /TM/

Li-bí se mi že máte lásku jedni k druhým, vždyť láska je to nejvzácnější ve vašich životech. Tu lásku vám přináším já, váš Bůh a bych prozářil váš život. Vždyť bez ní by váš život byl prázdny a velice smutný. Potřebujete ji ve svých rodinách i v církvi, tak ji dávejte dál kolem sebe, ať je jí prozářena každá chvilka.

Noc kostelů

Posluchačům šel mráz po zádech

Letošní Noc kostelů proběhla v krnovském evangelickém kostele „skoro normálně“ – tzn., že „čumákovky“, které někdo nazývá rouškami, měli jen někteří návštěvníci.

V pátek 28. května již platila výrazně mírnější vládní opatření proti šíření virové nákazy, a tak si návštěvníci, kteří chtěli a případně byli i očkovaní, mohli užívat dvě hodiny výborné hudby i duchovního slova, aniž by byli omezováni textilií na tváři.

U vstupu do kostela vítala příchozí společně s presovačem na kávu Marta Marková. Nabízela každému, kdo chtěl, výbornou kávu. Na uvítanou to bylo skvělé. Marto, díky!

V úvodu večera jsme poslouchali varhanní preludium Vítězslava Maláče. Poté zpíval smíšený evangelický pěvecký sbor pod vedením Jiřího Plevy. Pěvecký sbor měl kvůli omezením spoje-

ným s covidem jen minimální možnost náviku zpívaného repertoáru. Přesto - celkový dojem byl výborný. Při psaní tohoto článku si uvědomuji, jak je psané slovo omezené při zprostředkovávání dojmu z hudebního večera. Když zpíval pěvecký sbor známý

zpěv Židů z opery G. Verdiho Nabucco, šel posluchačům až mráz po zádech. Po varhanních improvizacích mladého varhaníka J. Chrastiny, měl krátké povídání jak o vzniku kostela, tak i o tom, co je v životě to podstatné, Martin Litomiský.

Poté nastoupil bruntálský soubor Tramínek. Tento soubor, tvořený zdatnými amatéry a amatérkami pod vedením br. Jiřího Plevy, hrál a zpíval skladby mnohých současných českých skupin a zpěváků. Soubor začínal skladbami Spirituál Kvintetu, pokračoval dalšími a dalšími „kousky“. Nebudu se snažit je jmenovat – stejně si je všechny nepamatuji. Dá se říci, že tyto skladby měly jedno společné – tak či

onak to byly skladby zaměřené na Pána Boha – víru v Něho, popř. zabývající se „věcmi posledními“ v životě člověka. Uvědomil jsem si – kolik současných českých zpěváků a skupin, které nejsou vnímané jako křesťanské, má ve svém repertoáru písně o víře, o smyslu života, o hledání Boha. Tento blok byl právě díky různosti zpívaných písní velmi zdařilý.

Kromě toho byly po bocích chrámové lodi instalovány fo-

tografie Petra Studničky, které nafotil v průběhu několika posledních let v okolí Krnova.

Celý večer byl pěkný a příjemný a většina návštěvníků, kterých se „protočilo“ v kostele asi 140 až 150, byla mile potěšena, až nadšena.

Velký dík patří nejen účinkujícím a organizátorům, ale i všem Vám, kteří jste pozvali své přátele a známé a přispěli jste tím k velmi pěkné atmosféře.

Zapsal B. Marek

Urím a tumím

Tato záhadně znějící slova označovala los. Byly to dva předměty, které nosil velekněz v náprsníku (součást roucha) a sloužily k poznávání Boží vůle. Nevíme ovšem jak, ani neznáme jejich podobu. Mohly to být stejně velké kuličky odlišné barvy, z nichž jednu velekněz po hmatu vytáhl a barva určila odpověď „ano“, nebo „ne“. Ale stalo se někdy (např. 1S 28,6), že Hospodin neodpověděl. To by při vytažení jedné kuličky sotva bylo možné. Jiná možnost je, že to byly dva ploché předměty označené na jedné straně znakem „ano“ a na druhé „ne“. Podobně jako mince. Po vyhození z váčku platilo dvojí „ano“ nebo dvojí „ne“. Jedno „ano“ a jedno „ne“ by pak znamenalo, že Bůh neodpověděl. Není to ale jisté, třeba

to bylo jinak. Přesný popis v Bibli nenajdeme.

Losování pomocí urím a tumím je zmiňováno v Dt 33,8 a Nu 27,21. Přímě o jeho praktickém užití se píše v 1S a potom je zase jen zmínka v Ezd a Neh. Nebyl to tedy v Izraeli nijak běžný způsob rozhodování. O rozhodování vlastně ani nešlo, ale o zjištění vůle Boží. Losovat směl ovšem jenom velekněz, nikdo jiný k tomu nebyl pověřen.

O rozhodnutí losem pak ještě čteme v Sk 1. Apoštolové doplňovali kruh dvanácti po odpadnutí Jidáše, vybrali dva kandidáty a losem byl určen jeden z nich. Nevíme ale, jakou techniku použili. Losování předcházela modlitba s prosbou, aby Pán ukázal, koho z nich vyvolil. Nesvěřili tady volbu náhodě.

Nabízí se otázka, zda ná-

hoda existuje a do jaké míry. Jsem jist, že existuje, ale je omezená. Například když hodím minci, může padnout jedna ze dvou stran, ale žádná jiná tam není. Náhodné rozhodnutí může být pomocí, pokud jsou obě možnosti rovnocenné, mravně bezúhonné a obě strany se dohodnou, že uznají výsledek. Nemá to ale nic společného s projevem Boží vůle, s tím je nutné počítat a nepřisuzovat takovému výsledku zásadní význam.

Po doplnění apoštolského kruhu už není o losování (ani s modlitbou k Bohu, aby projevil svou vůli) v církvi žádná zmínka. Vždy spolu strany jednaly, aby hledaly Boží vůli a vzájemnou shodu. Taková cesta je jistě vhodná i pro nás. Urím a tumím nechme minulosti.

Martin Litomiský

Zápis z výročního sborového shromáždění konaného ve FS ČCE Krnov v neděli 30.5.2021

(číslování bodů je ve shodě s číslováním ve schváleném programu)

1. Výroční sborové shromáždění (jednací část) zahájil bratr Jiří Marek st. po ukončení bohoslužebné části shromáždění. Předsedou VSS byl zvolen br. far. Martin Litomiský.
2. Zapisovatelkou byla zvolena ses. Ludmila Hoferková. Skrutátory byli zvoleni br. Karel Tyleček, br. Karel Kovalčík.
3. Verifikátory zápisu byli zvoleni ses. Eva Velíšková, ses. Miluše Čičmanová.
4. Předložený návrh programu byl přijat. Přítomným byl pro informaci rozdělán Výsledek hospodaření sboru za rok 2020 a rozpočet sboru na rok 2021.
5. Podle příložené prezenční listiny bylo přítomno 25 členů sboru starších 18 let.
6. V zápise z roku 2020 nebyl přijat z rozhovorů žádný konkrétní návrh.
7. Zpráva staršovstva sestává z následujících příložených dílčích zpráv:
 - a Zpráva kazatele br. farář Martin Litomiský
 - b Zpráva kurátora br. Jiří Marek st.
 - c Zpráva za mládež ses. Ludmila Hoferková
 - d Zpráva za nedělní školu a hernu ses. Marta Marková
 - e Zpráva pokladní a účetní br. Vladimír Strádal – v pokladně je vše v pořádku, účetnictví vykonává paní Horáková
 - f Zpráva revizní br. Bedřich Marek – účetnictví bylo vedeno řádně, byl vysloven dík za dary
8. Rozhovor a podávání návrhů
 - Volba revizorů hospodaření – Eva Roztomilá a Bedřich Marek – odsouhlaseno většinou, navrzení a zvolení volbu přijímají.
 - Návrh staršovstva na Výroční sborové shromáždění 2021 (výmaz krasovského kostela z ústřední evidence nezcizitelných nemovitostí): Výroční sborové shromáždění (VSS) schvaluje výmaz nezcizitelných nemovitostí, jejichž vlastníkem je Farní sbor ČCE v Krnově,

z ústřední evidence nezcizitelných nemovitostí. Jedná se o dvě nemovitosti v Krasově, a to:

- a) zastavěná plocha a nádvoří, stavební parcela č. 367 (kostel), zapsaná na LV 122, k.ú. 674036 Krasov
- b) trvalý travní porost, parc. č. 168/3, zapsaná na LV 122, k.ú. 674036 Krasov.

Zdůvodnění:

Krasovský kostelík již několik roků neslouží svému původnímu účelu, tedy konání bohoslužebných shromáždění. Je pravda, že v roce 2012 jsme ho nechali opravit (fasáda, střecha, vodovodní přípojka) za cenu cca 1,2 mil.Kč, z čehož asi 1 mil.Kč činila dotace státu a 200 tis.Kč hradil sbor. Avšak naděje, že kostelík bude místem setkávání mládeže a jiných aktivit, se nenaplnila. Tento objekt se stává břemenem. Bude-li kostel vymazán ze seznamu nezcizitelných nemovitostí, můžeme ho pak prodat nebo s ním nějak naložit. Nemusíme ho však prodat hned. Ukáže-li se, že s příchodem nového faráře se kostelík bude vhodně využívat, můžeme si ho nechat a používat dál, pouze budeme mít volné ruce pro další nakládání s tímto kostelem.

V souvislosti s poskytnutou dotací konstatujeme, že závazek sboru (příjemce dotace) nenakládat s danou nemovitostí 5 let byl splněn; případný prodej kostela tedy nebude v rozporu s podmínkami poskytnuté dotace.

Hlasování – 20 hlasů pro, proti – 0, zdrželi se – 1, návrh byl tedy schválen.

9. Schválení zprávy staršovstva Zprávy staršovstva pod body a) až f) byly odsouhlaseny jako celek všemi přítomnými.
10. Zakončení výročního shromáždění VSS zakončil předseda shromáždění br. farář Martin Litomiský přímou modlitbou, modlitbou Páně a požehnáním.

Zapsáno v Krnově dne 30.5.2021

Zapsala: ses. Ludmila Hoferková

Verifikátory: ses. Eva Velíšková,

ses. Miluše Čičmanová

Předseda VSS: br. farář Martin Litomiský

Zpráva faráře za rok 2020

Výroční sborové shromáždění FS ČCE v Krnově dne 30. května 2021

Milé sestry, milí bratři, téměř před rokem na minulém sborovém shromáždění jsem vyslovil naději, že normální podmínky nám už vydrží. Zpočátku to vypadalo, že se nemylim, ale později se ukázalo, že to je jinak. Sborový život byl značně nepravidelný, proto ho v této zprávě sleduji postupně.

Do poloviny října byl sborový program jako obvykle, tedy pravidelné nedělní bohoslužby s vysluhovááním večere Páně každou první neděli v měsíci, v úterý biblická hodina (2 Samuelova), ve středu hovory o víře (Desatero), v pátek nebo v sobotu dorost a mládež zásluhou sester Ludmily Hoferkové a Marty Markové. Také setkání v Branticích u Strádalových. To vše mimo prázdnin. Páteční setkání k modlitbám vedené bratrem Bedřichem Markem probíhalo bez přerušení. V té době jsem také navštívil denní stacionář Benjamin a školu Slez-

ské diakonie k bohoslužbám na zahájení školního roku. Školní rok byl v našem sboru zahájen dětskými bohoslužbami s hrou O domečku – srdíčku. Díky sestře Věře Markové a všem účinkujícím. V neděli 11. října byl pokřtěn malý Samir Yuhas, jeho rodiče – manželé Alexandr Yuhas a Irina Kchilia při té příležitosti přistoupili do sboru.

Po této neděli ovšem přišlo další omezení mnoha činností kvůli další vlně pandemie, to ovlivnilo fungování sboru. Od neděle 18. října byly bohoslužby zase předtáčeny (zásluhou br. Jiřího Marka ml.), ale v čase bohoslužeb byl kostel otevřen, setkávali jsme se k ztišení nebo rozhovoru v malém nebo větším počtu. Z týdenního programu pokračovaly jen modlitební společenství v pátek. V prosinci opět uvolnění, znovu jsme obnovili pravidelná setkávání v týdně a nedělní bohoslužby od 6.12. do Vánoc. Na Boží hod

jsem slavili večeri Páně. V lednu zase omezení, bohoslužby předtočené, setkávání v kostele, v týdně biblická hodina (ne zcela pravidelně) a modlitební společenství. V únoru byly dvakrát bohoslužby v kostele a pak zase ne, ale od 28. března se už setkáváme pravidelně až dodnes a věřím, že i nadále.

Oslavili jsme tedy velikonoční svátky, na Velký pátek večer v kostele pásmem hudby a projekce, na Boží hod velikonoční 4. dubna bohoslužbami s vysluhovááním večere Páně. V sobotu 10. dubna v našem kostele vstoupili do manželství sestra Kamila Piatková a bratr Jiří Černohlávek. To je hezká zpráva na závěr.

Protože s koncem srpna odcházím do důchodu a nebudu zde příští sborové shromáždění, přeji celému sboru Boží požehnání, ať je všechno v budoucnu lepší, než bylo předtím.

Martin Litomiský, farář

Malá neděлька

V malé nedělce se schází průměrně 5 dětí ve věku od 2 do 7 let. Materiály, které používáme k výuce, jsou: Sedmikrásek (katolické materiály) a Objevujeme Bibli s batolaty. Já sama ráda využívám často i zahraniční zdroje, které mi přijdou barvitější a pro děti předškolního roku mnohem vhodnější. V nedělce se střídají momentálně tři vyučující. Ludmila Hoferková, Věra Marková a Marta Marková. Rády bychom mezi sebe přivítaly i někoho dalšího. Pokud byste někdo měl zájem vyučovat, určitě se nám ozvěte. Během posledního roku, kdy jsme se nemohli scházet, jsme se snažili chystat pro děti různé aktivity. Ať už online neděľku, nebo předtočená videa či pracovní materiály.

Jak už bylo zmíněno v Dobrém pastýři, ráda bych se s dětmi z malé neděľky scházela občas i mimo neděľku. Přijde mi, že je potřeba se jim věnovat více než jen v rámci neděľní školy. Jednou z prvních akcí takového typu by měl být i dětský den v Krasově, který plánujeme na konci června, pokud to situace dovolí. K této akci bychom rádi přizvali i maminky s dětmi z herničky, kde se nám podařilo vytvořit hezké společenství.

Marta Marková

Nedávno jsme se také rozhodli, že bychom uspořádali v rámci našeho seniorátu dovolenou pro rodiny s dětmi, abychom se trochu poznali s ostatními rodinami. Zatím to vypadá, že nás bude asi 7 rodin. Některé rodiny jsou ze seniorátu, jiné třeba z herničky.

Velká neděľka

V roce 2020 bylo dlouhé období, kdy jsme se nemohli scházet. Některé větší děti se ani potom neukázaly, takže velká neděľka fungovala spíše příležitostně. Je tomu tak dodnes.

Hernička

Z důvodu omezení hernička fungovala jen málo. Když byla možnost, tak jsme se s maminkami scházely. Hernička je v provozu vždy v úterý a čtvrtek. V úterý je volná herna, ve čtvrtek cvičení. S některými maminkami se scházíme i mimo herničku. Maminky se také velmi rády účastní akcí, které pořádáme naším sborem – drakiáda, karneval. Některé z nich pojedou i na již zmíněnou dovolenou.

Marta Marková

Výroční sborové shromáždění – zpráva kurátora

Bratři a sestry,

všichni víme, že kvůli proticovidovým opatřením byl život v celé společnosti omezen. Rovněž setkávání křesťanů ve sborech a farnostech tím bylo poznamenáno. Když jsme se nemohli setkávat v kostele či na faře, byly předem nahrávány bohoslužby a umístěny na internetové stránky našeho sboru. Za to patří velký dík nejen faráři Martinu Litomiskému, ale také Jirkovi Markovi mladšímu. O nedělich, kdy se řádné bohoslužby nekonaly, byla přesto možnost se setkat v kostele v malém počtu, přičemž jsme vyslechli mnohá reprodukováná biblická zamyšlení a písně, vzaté z celocírkevních webových stránek. Také tuto službu připravoval Jiří mladší. Jak víte, bratr Martin v létě u nás končí svoji službu, odchází do důchodu. Jsme vděční za jeho tříletou službu v Krnově, i když bychom bývali uvítali větší iniciativu z jeho strany. Bratr Martin zde bude kázat až do konce prázdnin; pak se stěhuje do svého domečku v Náchodě. V srpnu se na faře objeví rodina nového faráře, bratra Štěpána Jančí, který působil dva roky ve skotském Lockerbie. S nadějí i s modlitbami očekáváme působení našeho nového kazatele. Milí přátelé, často myslím na budoucnost tohoto sboru. Rád bych (a vy, předpokládám, také), kdyby mezi námi byli takoví mladí, kteří nebudou jen nezávaznými ochutnávajícími křesťanství, ale horlivými křesťany, kteří podle svých obdarování budou sloužit našemu Pánu – ať už přímo v práci s lidmi nebo starostí o budovy a jejich údržbu. K tomu všemu je třeba se dlouhodobě věnovat mladé generaci, která postupně převzme štafetu víry.

Zatím jsme jako sbor stále v jakémsi útlumu, sotva můžeme mluvit o nějakém rozvoji či růstu (nyní opakují, co jsem při této příležitosti pověděl před rokem). Budme však vděční i za to, co funguje. Za

Lidku Hoferkovou, která se věnuje mládeži, za sestru Evu Roztomilou, která pamatuje na jubilanty a každý měsíc připravuje chleba a víno k Večeři Páně. Za Martu Markovou, která provozuje hernu pro maminky s malými dětmi. Za Petra Strnadela, který spolu s dalšími pečlivě chystá vydání sborového časopisu. Za sebe musím říct, že jsem asi nejvíce vděčný za těch několik věrných modlitebníků, kteří se setkávají v pátek večer k modlitbám a kteří, jak věřím, drží sbor svými modlitbami. Oč více vidíme a cítíme vlastní neschopnost, o to víc se můžeme a máme modlit, aby Pán sám doplnil, nač nestačíme. Toužím a modlím se za to, aby zde byly alespoň 3 – 4 zdravé funkční rodiny, které by byly opravdu pilíři sboru. Zdá se mi, že jde o malý zázrak, že tento sbor funguje. Je to především Boží milost a láska našeho Pána Ježíše, co nás drží a pozvedá.

Upřímné díky patří všem, kdo se na životě společenství aktivně podílejí. Dobrovolníkům při přípravě různých akcí, vánoční hry, provozu herny v týdně. Díky patří těm, kdo připravují květinovou výzdobu, varhaníkovi za doprovod písní, hudební skupince za písně každou neděľi apod. Odpusťte mně vy, koho jsem nejmenoval.

Velké díky patří Pánu Bohu i všem dárcům za finanční dary. To je opravdu obdivuhodné. V letech, kdy se každoročně zvyšují odvody za plnočasový úvazek faráře, byli jsme už čtvrtým rokem schopni uhradit roční splátku půjčky ve výši 200 tis.Kč, kromě běžných nákladů na provoz sboru. Víte, že stát postupně snižuje příspěvky církvím na činnost až do úplné odluky a že mnohé sbory si nebudou moci faráře dovolit. Kéž je nám dopráno, že obětavost i v budoucnu zůstane na patřičné výši.

Kéž nás Boží milost provází i nadále.

Květen 2021, Jiří Marek, kurátor sboru

Zpráva za mládež ČCE Krnov za rok 2020

Schůzky mládeže a dorostu v roce 2020 ovlivnila opatření koronaviru. Proběhlo spojení mládeže a dorostu, střídal se pátek jeden týden a sobota druhý týden. Na začátku roku proběhlo 7 setkání, pak jsme se kvůli coroně nescházeli. Dvě mládežnice ještě stihly setkání pro konfirmandy a mladší mládež ve Frýdku Mistku (leden 2020). Z plánované sborové víkendové akce pro mládežníky a dorost v letošním roce sešlo pro malý zájem. Před prázdninami jsme se sešli 6krát, z toho jednou to byl výlet na Ježčův palouček s opékáním a jednou turnaj ve stolním fotbalu, který pořádá-

li mladí Markovi (19.6.). Po prázdninách jsme se sešli jen 4krát, a to už pouze v soboty. Pak opět díky opatřením jsme se scházeli nemohli, ale začali jsme na podzim s online mládežemi, celkem 3x, pak opět reálné 4x na faře, z toho jednou jsme zdobili vánoční stromček v kostele a poslední mládež v roce jsme si udělali speciální, vánoční, s hrami a dárečky. Celkem jsme se v roce 2020 sešli 24krát. Z dorostu už nikdo nechodí, což je škoda. S programem jsme se většinou střídali s farářem Martinem Litomiským nebo s Martou Markovou, online mládeže jsem vedla já.

Také kvůli koronaviru neproběhlo moc aktivit mimo sbor, snad jen v letních měsících, kdy se i naše jediná mládežnice vydala na Letní seniorátní týden do Branné, kde měli téma „Na okraji společnosti“. Seniorátní mládežníci se scházeli alespoň na online společných mládežích, na které jsme se také mohli připojit.

Pravidelní mládežníci: Jolana Piatková, Daniela Piatková, Jan Klimek, Kateřina Chalupová.

Příležitostní mládežníci: Daniela Zouharová, Petr Strnadel, Ondřej Strnadel.

V Krnově dne 29.5.2021
Ludmila Hoferková

Za války mi maminka víra v Boží moc byla posilou

Rozhovor se sestrou Vlastou Jeníčkovou

Naše společenství navštěvuje nenápadná a tím pádem málo známá sestra. Oslovila jsem ji, zdali by nechtěla o sobě něco říct a trochu se nám představit. Po chvíli váhání souhlasila (myslím, že k takovému představení musí mít člověk velkou dávku odvahy. Nese kůži na trh a to není jen tak). Jednoho dne jsem se tedy za sestrou Vlastou Jeníčkovou vypravila a jela do Třemešné ve Slezsku.

● **Sestro Vlasto, jste i pro mě málo známá žena. Vzpomínám na dobu, kdy jste se začala objevovat v kostele, a bylo poznat, že patříte do nějakého „evangelického šuplíku“. Tipovala bych, že zde nejste od narození a mládí jste strávila jinde. Prosim, kde je vaše rodná hrouda? A jakými cestičkami vás Pán Bůh vedl?**

Narodila jsem se v roce 1935 v Ostravě. Otec pracoval jako poštovní zaměstnanec a maminka byla (v té době většina žen) v domácnosti. Oba rodiče se hlásili k evangelickému vyznání. Proto mě i mého staršího bratra nechali pokřtít jako nemluvňata v ostravském kostele a tamtéž jsme byli konfirmováni. Válka nás zastihla v našem rodném městě. Otec byl totálně nasazen v Německu v Královci (Königsberg, dnešní Kaliningrad). Mého strýce odvezlo gestapo do koncentráku (někdo mu nastrkal protifašistické letáky do kapes). Teta s dětmi zůstala sama, a proto se nastěhovala k nám. Tak jsme prožili válku. Když skončila, vystudovala jsem zdravotní školu se zaměřením na dětskou sestru a nastoupila v jeslích. Pak mě čekal další životní zlom – potkala jsem muže svého života.

● **Slyšela jsem, že jste žila aktivně v evangelickém sboru v Ostravě. Máte na toto období hezké vzpomínky?**

Po skončení války byl ostravský sbor velmi aktivní. Mé vzpomínky jsou nádherné. Zúčastňovali jsme se programů v nedělní škole; pak mládeže, která organizovala různá setkání, brigády, výlety; úžasný pěvecký sbor. Jeden čas jsem také učila v nedělní, proto-

● *Vlastička 1936*

že práce s dětmi mě naplňovala. Chodívalo až 80 dětí a bývaly děleny do několika skupin. Toto prostředí mě formovalo. Takže na ostravský sbor mám ty nejhezčí vzpomínky.

● **To znamená, že velká část vašeho mladého života patřila Ostravě. Proč jste z velkého města (dnes už ne tak začouzeného) přišla sem, do hezké, ale přece jen trochu zapadlé Třemešné?**

Jak jsem říkala, že když mi bylo něco přes dvacet let, potkala jsem muže mého života. Můj budoucí manžel přišel po válce z Volyně (obec Novosilky u Rovna na dnešní Ukrajině, tehdy Polsko) do Třemešné. Jako většina Volyňáků byl pravoslavného vyznání – praktikující křesťan. Ani jsem se nenadála a byla svatba – v pravoslavném kostele a já se nějak automaticky stala členkou pravoslavné církve. Nastěhovala jsem se za manželem do Třemešné. Byla to velká změna. V Krnově mi nabízeli ve zdravotnických zařízeních místo, ale manželovo přání bylo, abych zůstala doma. On sám pracoval jako elektrikář v OSP. A tak moje práce ve zdravotnictví se změnila na práci v zemědělství. Mně to ale nevadilo. Naučila jsem se dojit krávy, jezdit s koň-

mi i na koni. Měla jsem se co otáčet. A když mi bylo krušno, vzpomněla jsem si na žalmy, které jsem znala, a utkvěly mi v hlavě. Nejvíce to byl Žalm 23: „Hospodin je můj Pastýř, nebudu mít nedostatek...“ a Žalm 42: „Jako laň dychtí po vodních tocích, tak má duše dychtí po tobě, ó Bože“ Pracovala jsem na poli a při tom nahlas odříkávala žalmy. Moc mě to posilovalo.

● **Můžete povědět něco o své rodině? Navštěvovali jste pravoslavný sbor?**

Tady v Třemešné se nám narodily tři dcery. Celá rodina jsme se pravidelně zúčastňovali pravoslavných bohoslužeb v Městě Albrechticích. Ráda a s chutí jsem zpívala a tak mě kněz požádal, abych (ještě se dvěma ženami) předzpěvovala liturgii. Jezdili jsme spolu i do okolních kostelů – Osoblaha, Krasov, Jelení. Bylo to hezké, ale já byla zvyklá na kontakt s bratry a sestrami a různé aktivity ve společenství křesťanů. Tady to bylo trochu anonymní. Na Jelení mám zajímavou

● *Sborový zájezd do Ratiboře 2017*

• Vlasta Jeníčková se svými dcerami 2017

vzpomínku: když probíhaly boje na Dukle, většina obyvatel se rozprchla. Jeden z vojáků přišel až do Jelení. Okolní příroda mu Duklu připomínala, a tak zval své známé ze Slovenska: „Přijďte sem, vypadá to tu jako u nás doma!“ Někteří přišli a bohoslužby zde měly jednu zvláštnost – probíhaly ve staroslověnštině. Jednoho dne mě kněz zavolaal a řekl mi: „Víte, jaká je dnes doba. Nevoďte dcery do kostela, ať nemají problémy. Ani váš manžel není v komunistické straně.“ A tak se stalo, že jsme dcery nechávali doma. Víím, že to nebylo správné, ale tehdy jsme se

tak rozhodli. Moc, opravdu moc jsem si přála, aby dcery měly klidné dětství a mládí. Dnešní mladí lidé těžko pochopí ovzduší doby před 40-50 lety.

• **Když se ohlédnete zpět na uplynulá léta, můžete říct, že přicházely chvíle, kdy jste vnímala více Boží blízkost?**

Vrátím se do dětství. Vzpomínám na chvíle, kdy končila válka a Ostrava se ocitla uprostřed bojů. Bojová letadla shazovala bomby na město. Seděli jsme ve sklepě, slyšeli ohlušující rány, střely hvízdaly, dům se otrásal. Maminčina hlubo-

ká víra v Boží moc a blízkost byla posilou. Šířila kolem sebe pokoj a já se cítila celkem bezpečně i v tomto pekle. Život šel dál – jednou nahoře, jednou dole. V roce 1985 zemřel náhle manžel. Také kněz, se kterým jsme jezdili zpívat při bohoslužbách, onemocněl a zemřel. Další kněz mluvil staroslověnsky. Nerozuměla jsem mu a už mě tam nic netáhlo. Vážně jsem onemocněla a musela na operaci. Cítila jsem se sama. Vnucovala se mi myšlenka: „Má mě Pán Bůh ještě rád?“ Listovala jsem v Bibli, četla kázání, která mi rodiče kdysi posílali a já je do Bible založila,

říkala si nahlas žalmy, četla blahoslavenství a zároveň jsem v srdci cítila, že mě opravdu má Pán Bůh ještě rád. „Děj se vůle Páně,“ říkala jsem s klidným odevzdáním se Bohu. Kdo to nezkusí, nepozná, že to není žádná berlička, ale pořádná berla, o kterou se člověk může opřít.

• **Slyšela jsem, že jste měla potřebu vrátit se ke kořenům.**

Ano. Pravda, četla jsem Bibli, modlila se, ale moc mi chybělo společenství křesťanů. Zjistila jsem, že se v Třemešné konají evangelické bohoslužby, kam dojíždí bratr farář Bronislav Kie-

lar z Krnova. A tak jsem se ke kořenům opravdu vrátila. Když diaspora v Třemešné zanikla, přijíždím podle možností s Liduškou Krčovou sem do Krnova na bohoslužby. Ale občas si doma sednu a ráda si zazpívám pravoslavné písně z Gorazdova zpěvníku. Však Boha můžeme chválit písněmi moderními i staroslověnsky. On tomu rozumí. A hlavně: naučila jsem se všechno odevzdávat do Boží ruky.

• **Pamatujete si ještě svůj konfirmační verš?**

Konfirmační verš si nepamatuji. Jak jsem říkala, do mého srdce se zapsa-

ly žalmy. Mám je moc ráda. Ale v Bibli mám také založeno požehnání, které mi maminka v roce 1957 napsala na svatební přání: „Dej Bůh, aby tvá cesta byla požehnaná jako cesta Rut Moabské.“ - „Ano, mami, o to požehnání budu pořád usilovat,“ říkala jsem si tenkrát a říkám si to i teď. A musím přiznat – Boží slovo mě velmi povzbuzuje.

Sestro Vlasto, děkuji, že jste se odhodlala k tomuto rozhovoru. Moc přeji Vám i sobě, aby pevná víra v Boha nás nesla životem až do konce našich dnů.

Tamara Maláčová

• Sestra Vlasta s Ludmilou Krčovou (která ji vozí z Třemešné do kostela), 2021

Narozeniny ve sboru v červenci až září

Milí bratři a sestry,

milí jubilanti, oslavenci, a vůbec všichni, kdo slavíte narozeniny, přijměte naše blahopřání s přáním pevného zdraví, Boží ochrany a hojného Božího požehnání. A přijměte do svých srdcí verše 5-8 ze 121. Žalmu:

Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, On chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i na věky.

*Za redakční radu Eva Roztomilá,
červen 2021*

Červenec:

Rostislav Čičman, Jirka Dolková,
Vítězslav Maláč, Daniel Strádal,
Ludmila Vajdová, Ester Zmrzlíková,
Jana Maláčová, Miroslava Šimarová,
Emilie Čičmanová, Michal Vybíral,
Josef Ničman

Srpen:

Milada Daňková, Jiří Sedláček,
Bedřiška Matičková-Marková,
Pavel Loyda, Miroslava Dofková,
Lenka Strnadelová, Romana Sedláčková

Září:

Marcela Marková, Thomas Severin,
Eva Loydová, Radek Loyda,
Jiří Marek st., Štěpán Marek,
Alexandr Yuhás, Lukáš Křehlík,
Jitka Růžičková, Jiří Šimek,
Jindřich Vojáček

PÍSEŇ

Píseň lásky, píseň díky,

chci ti vzdávat s anděly.

Za to, že jsi, žes nás spasil.

Kam bychom se poděli?

Že Tvá láska neúnavná,

přemohla i pekla žár.

Duše že je zase volná,

nečeká ji věčný zmar.

Píseň lásky, píseň díky,

chci Ti zpívat Bože náš.

Za mě, za tebe, i za svět,

že nás za své přijímáš.

Rozloučení s rodinou Jiřího Plevy

V neděli 13. června jsme se po bohoslužbách sešli s Jirkou Plevou a jeho rodinou, abychom mu poděkovali za to, že se jako dirigent ujal našeho příležitostného pěveckého kroužku. Manželce a synům zase patří dík za to, že trpělivě snášeli nepřítomnost otce doma. Plevovi se stěhují do Brna.

V roce 2015 o Velikonočních nám Jiří poprvé dirigoval a pět let se snažil dostat z našich hrdel co nejlepší tóny - někdy s větším, jindy

s menším úspěchem. Myslím, že svým nadšením dovedl nadchnout i nás. Budeme vzpomínat na zpívání jak při sborových aktivitách, tak na dvě přehlídky krnovských sborů v koncertní síni. Bohužel první i druhý lockdown zasáhl také do našeho zpívání. Po dlouhé době mlčení jsme vystoupili znovu - tentokrát naposledy - pod Jirkovým vedením na Noci kostelů 28. května.

„Jirko, moc děkujeme za Tvou obětavost přijíždět i po náročném jednání v práci sem do Krnova. Nerozhodily tě ani naše falešné hlasy, ani nenapravitelná nedochvilnost (nebo jsi to nedával na jevo). Ať Pán Bůh žehná celou rodinu na další cestě životem. Brno je krásné a určitě si tam najdete své místo. Budeme na vás rádi vzpomínat.“

Aby na nás Plevovi tak rychle nezapomněli, věno-

vali jsme jim památní album s dopisy na rozloučenou a přáním všeho dobrého od jednotlivých zpěváků. Překvapením (snad příjemným) byla písnička, kterou jsme s Liduškou Hoferkovou nacvičili a jak nejlépe jsme dovedli, také zazpívali. Na závěr bylo opravdu úžasné pohostění.

*Za všechny zpěváky
krnovského sboru
Tamara Maláčová*

120 let od položení základního kamene krnovského evangelického kostela

• Slavnost položení základního kamene 28. června 1901

13. října 1781 vydal císař Josef II. tzv. Toleranční patent, který umožnil evangelíkům (dosud tajným) stavět vlastní kostely a modlitebny. Tohoto práva se chytili potomci luteránů na hošťálkovském panství. Za rok postavili v Holčovicích modlitebnu (20. října 1782 první bohoslužby) a ustavili sbor, ke kterému patřili také evangelici z Krnova.

1867 – ve Vraclávku vznikl nový sbor, kam krnovští v počtu 60 duší byli přiděleni. Nastoupil tam horlivý duchovní pastýř Gustav Wehrenfenning. Začal dojíždět do Krnova a shromažďovat evangeliky ve městě. Podnět k hledání prostor vhodných ke shromáždění dal roku 1872 pohřeb jediného evangelického majitele domu, staříckého Gottlicha Wilhelma. (V zimě toho roku jel ve voze na bohoslužby do Vraclávku. Mrzlo, stařec se prochla-

dil a zemřel). A tak 29. září 1872 se konaly po staletích první evangelické bohoslužby v Krnově, a to v tehdejší tkalcovské škole (vedle dnešního kina Mír; mimochodem tyto prostory předtím používali místní Židé pro své bohoslužby, než si v roce 1871 postavili synagogu).

1874 – farář Wehrenfenning se stěhuje do Korutan. Krnovští jsou přifařeni k Opavě. Mnoho obyvatel se stěhuje do měst a tím zde také přibývají protestanté.

1882 – v Krnově byla ustavena diaspora opavského sboru. Na volbu faráře neměl zdejší sbor žádný vliv, protože kvůli chudobě nemohl Opavě odvádět příspěvky. Členové byli z 80% dělníci, služební, menší obchodníci a úředníci, takže měli co dělat, aby uhradili potřeby vlastního sboru. V letech

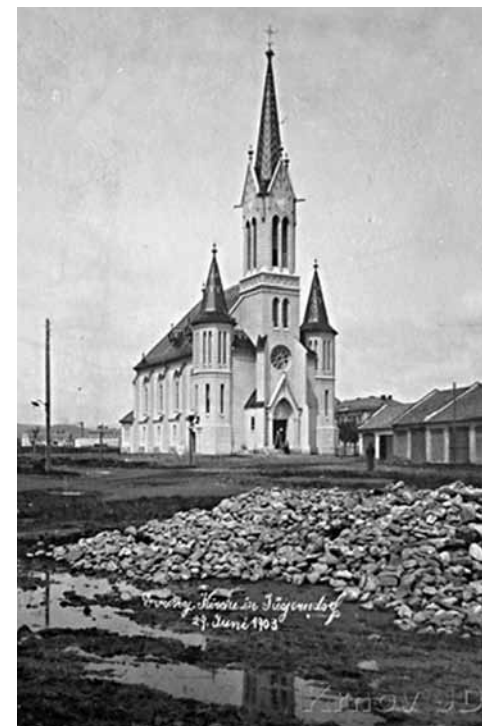
1880-1887 se jejich počet zvýšil z 240 na 352 lidí.

1890 – ke konci roku se k evangelické víře v Krnově hlásí 471 lidí. Protože jich stále přibývá, začínají uvažovat o stavbě vlastního kostela. Avšak „..... pokud nepřijde vydatná pomoc odjinud, může trvat ještě dlouhé roky, než bude evangelický kostel připomínat, že před třemi staletími bylo toto město centrem protestantského života v Horním Slezsku.“ (dle zakládací listiny)

1901 – ve 29. roce svého trvání začal evangelický sbor se stavbou kostela „... spoléhaje na milost Boží a na účinnou bratrskou pomoc spoluvěřících“. 29. dubna 1901 dostal sbor povolení ke stavbě kostela. Pozemek byl zakoupen od knížete Lichtensteina. Projekt kostela byl vypracován ve firmě stavitele Ernsta Latzela, která též stavbu financovala. Rozpočet na stavbu kostela činil 32.000 rakouských

korun. **Slavnost položení základního kamene se konala 28. června 1901.** Kostel byl postaven v novogotickém slohu a ve věži (vysoká 52m) byly umístěny 3 bronzové zvony. Varhany postaveny firmou bratři Riegrové, mají 22 registrů a dva manuály s jedním pedálem. Okna nad oltářem byla barevná, ve středním okně byl znázorněn žehnající Kristus. Tato okna byla zničena za bojů o město na jaře roku 1945. Za zmínku stojí, že tehdejší spolek evangelických žen pod vedením předsedkyně Marie Schuligové věnoval ze spolkových peněz následující dary: malý zvon, krásnou, z kararského mramoru vytesanou křestní nádobu, korunní lustry a jiné cenné bohoslužebné potřeby. Stavbu kostela výrazně podpořil Gustav-Adolfský spolek (GAW).

Dne **29. června 1903** – na svátek Petra a Pavla – byl kostel slavnostně otevřen a posvěcen. Sbor měl 700 členů.

Českobratrská církev evangelická v Krnově

kazatel sboru:	farář Martin Litomiský
adresa:	Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 552 302 109, mobil: 603 547 796
číslo účtu sboru:	1845328379 / 0800
úřední hodiny:	čtvrtek 10 – 12 hod, 16 – 18 hod. /také kdykoli po telefonické domluvě/
www stránky:	http://krnov.evangelnet.cz
na požádání:	- katechetická příprava ke křtu - vysluhování Večeře Páně nemocným členům sboru - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď - předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku

Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu.

Pravidelná shromáždění v Krnově:

Neděle	9.45 hod.	bohoslužby v evangelickém kostele
Úterý	18.00 hod.	biblická hodina na faře
Středa	od 18.00 hod.	hovory o víře na faře
Pátek	18.00 hod.	modlitební setkání na faře

Redakční rada: Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Tamara Maláčová, Miluše Čičmanová, Martin Litomiský, Petr Strnadel.

Příspěvky můžete předávat redakční radě, nechat na faře, nejlépe však posílat e-mailem na adresu: dobrypastyr@post.cz

